

Domácí bohoslužby ve Třetí neděli po Velikonocích

Miroslav Hamari

3. května 2020

Introit:

Hlahol Bohu celá země! Ž 66, 1

Pozdrav:

Vítám vás všechny v těchto bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen. 2 K 13, 13

Zpíváme píseň 553, Můj Pane, srdcem tě i rty

Text, který je **základem kázání**, je zapsán v Janově evangeliu, v 16. kapitole, 16.–23. verši, části a:

Zanedlouho mě už nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte, neboť odcházím k Otci. Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: „Co znamenají slova ‚zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte‘ a ‚odcházím k Otci‘?“ Říkali: „Co znamená ono: zanedlouho? Nevíme, o čem mluví.“ Ježíš poznal, že se ho chtějí otázat, a řekl jim: „Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: Zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte? Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě už nebudete na nic ptát.“

Milé sestry, milí bratři!

Člověk se neptá tehdy, když má radost. Když má radost, jsou zbytečné otázky. Určitě ty „proč“. „Proč“ se ptáme ve stavech, jako je pláč, nářek, zármutek, opuštěnost. Radostí je korumpována lidská zvědavost, ale i tu bychom rádi obětovali, jen kdyby zármutku nebylo. Stačí malý výkyv, i jen pochybnost nebo jiná možnost uspořádání věcí, aby nastoupily otázky. Mohou být i nadšené, ale radost je pryč. A přijatelné odpovědi nikde, stačily by i hypotézy. Otázek „proč“ se nezbavíme snadno, neobejdeme je, když nastává zármutek, nářek, pláč. A objeví-li se

nějaké jednoduché odpovědi, většinou jsou podezřelé a mohou hodně nebezpečně zavést. Nirvánou je nemít důvody se ptát.

Jistě bychom chtěli spatřit to, co nevidíme, nebo koho nevidíme. To by mnohé z příčin zármutku a pláče pominuly. A mysl plná otázek by se vyprázdnila. Když něco nebo někoho vidíme, je to neklamné znamení jeho přítomnosti a nasycení našeho deficitu. Jak rádi bychom viděli ty, kdo nás milovali, ale už s námi nejsou. I kdybychom věřili, že jsou, podle Ježíšových slov, u Otce, nějakým nám nepostižitelným způsobem, jako třeba v jeho paměti či srdci, v jeho přítomnosti, přece jenom, my je nevidíme. A možná jen o málo méně dramaticky na nás působí v realitě našich dnů, že nemůžeme vidět ani své živé blízké, že se nemůžeme stýkat, bezprostředně se sdílet. Někteří jsou v nemocnicích a jiných ústavech v nelehké životní situaci a my za nimi nemůžeme, ani jim podat ruku a pohladit, ba ani je vidět. Některé máme v zahraničí, žijí tam nebo pracují a jsou od nás nyní tak daleko na dotyk i na pohled. I kdyby se jim jinak nic zlého nedělo, scházíme jeden druhému, a to radosti nepřidává. A kdybychom mohli i svého Krista vidět. . . Určitě mnohý zármutek by byl bezdůvodný. Sice věříme, že spásně vstupuje do toho, co prožíváme, i poznáváme to, čemu věříme, alespoň tak, jak nám naše vnímání dovoluje, možná proto to i zármutku pomáhá jenom zčásti, ale kdybychom viděli, emoce by měly úplně jinou podobu. Jenže my nyní nevidíme, proto jsme i zarmoucení, i pláčeme. Všechny ty emoce k nám patří, tvoří nás, vyvolávají otázky. A když se situace mění, emočně reagujeme, zármutek se ztrácí, přichází radost.

Když na těhotnou ženu přichází porod, zármutek kulminuje, je to taková fyzická i duševní centrifuga, exponovaná tělesná bolest a strach o bytí dítěte i o vlastní, eskalované napětí z blízkosti smrti i zrození nového života, a ona je v té odstředivce. „Ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.“ Škoda, že tato děsivě-úžasná zkušenost je výsadou pouze žen, potřebovali by jí i muži, jen nevím, jestli jejich prahy bolesti by přetížení na takovém karuselu dovolily snést. Alespoň ten závěr. . . Ovšem bez celého kompletního prožitku by se asi ten efekt nedostavil. Tím ani v nejmenším nenaznačují, že bez utrpení není radosti. Zármutek má svoje hranice. Naprosto pevné hranice. Porod není definován bolestí, ač je jeho součástí, nýbrž narozením člověka. Zármutek končí, když se objevuje radost. Radost jej ukončuje. Ovšem pro radost musí být důvody. Nejsou-li pro „b“, zůstává v platnosti „a“.

Důvody jsou zřejmé – uvidím, koho jsem dlouho neviděl, spatřím, co jsem předtím nespatoval. Ovšem mně drahé zesnulé hned tak neuvídím, ani svého Krista, jenž „odešel k Otcí“. Tady spatření mým emocím pomoci nemůže. Zármutek a pláč zůstávají. Naštěstí ne vždy musí být stav emocí rozhodujícím indikátorem mého rozpoložení. Oči a všechny smysly, které mají přímé rychlíkové linky na emoce, nejsou vyčerpávajícím vnímáním života. Přirozeně se ještě nabízí mimosmyslové vnímání, které má svou vysokou hodnotu, ale pro které nemáme každý potřebnou senzitivní výbavu a dostatečný cvik, abychom z této studny načerpali, kolik potřebujeme k uhašení žízně. Ale ani tento pramen potřebný nápoj nedává. Určitě by nám bylo ku prospěchu, kdybychom se v takovém vnímání trochu potrénovali, ale ku prospěchu by nám bylo i potrénovat smysly a jejich užívání, rovněž celé tělo by si to žádalo, abychom byli vnímavější. Mně však nejsou blízké věci, které jsou jenom pro zasvěcené nebo mimořádně trénované. Především však, není takové techniky ani tak vnímavého člověka, aby mohl uvidět Krista. Pomocí každému žiznivému, který nemůže vidět, co by mu udělalo radost, či kdo by mu udělal radost, který je zarmoucený a nucený ptát

se, proč to tak je a co to všechno znamená, je darované zaslíbení. Zaslíbení, že ty důvody pro radost zanedlouho nastanou. Čas, kdy se radují jen někteří a jiní málo nebo vůbec, má svoje hranice. A ty hranice nejsou až v naší vlastní smrti, nýbrž v naplnění zaslíbení. A to je zanedlouho. Zanedlouho není důvod pro zármutek a ptaní, zanedlouho je důvod pro radost. Zanedlouho může být také hned nebo za nějaký čas, není to zanedbatelné, ale ta otázka má svou odpověď právě až tehdy, kdy uvidíme.

Aby to už bylo. Abychom už uviděli. Lidé ve Starém zákoně, když jim vyřizovali zaslíbení, vnímali je tak, jakoby to, co má být, se už i stalo. To zaslíbení nově určuje všechnu skutečnost. Abychom viděli a radovali se, není náš výkon. Protože nemůžeme sami vidět, musíme být my spatřeni. „Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. Pak už se mě nebudete na nic ptát.“ Toto je zaslíbeno. To mění realitu zarmoucených, přestože pořád nevidí. Zanedlouho se to narodí.

Cenu má i radost, kterou nám může něco nebo někdo vzít. Kéž by jí bylo v životě vždy více než zármutku. Ale když nebude vázána jenom na to, co a koho my uvidíme, a to je hodně limitované, když budeme my spatřeni, pak nám ji nemůže nikdo a nic vzít. Uvidím vás, zaslubuje ten, kdo odchází k Otci. Když nemůže Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi. Zanedlouho. Amen.

Modleme se:

Bože náš, ty nás neztrácíš z očí. Držíš nás ve své paměti, i když jsme mrtví. Vidíš nás jistě i v našem zármutku, nárcích, opuštěnosti. Vidíš nás jako matka nebo otec. A dovoluješ nám, abychom my znali tebe, viděli tě, jak nám to umožnil Kristus. V jeho laskavých činech je naše naděje od tebe. Ve tvém srdci jsme všichni, živí i mrtví. Vděčně tě za to chválíme.

Prosíme za všechny, kdo různě strádají a jsou plni otázek. Dej každému zaslechnout tvá zaslíbení radosti. Těm, kdo jsou na všechno sami, pošli někoho, kdo se může stát blízkým člověkem. Komu chybí láska, najdi druhu. Tomu, kdo slouží, přiveď spolupracovníka, ať ani jeden z nich není bez podpory.

Do tvé rodičovské péče svěřujeme osiřelé děti. Buď blízký našim blízkým, kteří jsou nám nyní vzdálení. Povzbuď ty, kdo milují společenství sboru a v této době jim velmi chybí. Každému trpícímu dej vědomí, že všechny strasti mají svoje hranice. Zmocni nás přečkat každou svízel. Smiluj se nad každým z nás i nad celým tobě zamilovaným světem. Amen.

Modleme se Modlitbu Ježíšovu:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Poslání:

Zůstaňte ve mně a já ve vás. J 15, 4

Požehnání:

Užijte mě, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. J 14, 19

Zpívejme píseň 360, My čekáme, kdy zavítáš